

Masa Depan pikeun Amérika jeung 18 Juli 2020 - Nomer Genep

Panji

Jeff Pippenger

2023-09-23

Sanggeus tilu poé satengah, Roh kahirupan ti Allah asup ka maranéhna, tuluy maranéhna nangtung dina sampéanna; sarta kasieun anu kacida hébatna tumiba ka sakur anu ningali maranéhna. Jeung maranéhna ngadéngé sora anu tarik ti sawarga, nyebut ka maranéhna, “Naék ka dieu.” Tuluy maranéhna naék ka sawarga dina méga; sarta musuh-musuh maranéhna ningali maranéhna. Wahyu 11:11, 12.

Sanggeus digencét di jalan, Élia jeung Musa nampi Sang Panglipur, tuluy maranéhna nangtung dina sukuna. Tulang-tulang dina lebak sakumaha katémbong ku Yehezkiel mimitina ngadéngé sora, tuluy ngalaman oyag, tapi maranéhna kénéh can boga napas.

Ku kituna sim kuring ngaramal sakumaha diparéntahkeun ka sim kuring; sarta waktu sim kuring ngaramal, aya sora, jeung lah aya hiji goncangan, tulang-tulang téh ngariung, tulang papasangan jeung tulangna. Jeung nalika sim kuring nenjo, lah urat-urat jeung daging nimbul nutupan éta tulang-tulang, sarta kulit nutupan luhureunana; tapi can aya napas dina maranéhna. Yehezkiel 37:7, 8.

Nalika badan-badan geus direkonstitusi deui, maranéhna ngadéngé pesen ti opat angin.

Saterusna Anjeunna ngadawuh ka kaula, “Nubuatkeun ka angin, nubuatkeun, eh anak manusa, sarta bejakeun ka angin, Kieu timbalan Gusti Allah: He napas, datanglah ti opat penjuru angin, sarta hembuskeun ka maranéhna anu geus tiwas ieu, supaya maranéhna hirup.” Ku kituna kaula nubuat sakumaha anu diparéntahkeun ku Anjeunna ka kaula, tuluy napas éta asup ka maranéhna, sarta maranéhna hirup, tuluy narangtung dina suku-sukuna, jadi hiji balad anu kacida lobana. Yehezkiel 37:9, 10.

Sadaya nabi nandakeun ahir dunya, ku kituna petikan tina Yehezkiel nimbulkeun hiji dilema pikeun jalma-jalma anu hayang nyingkahan amanat ngeunaan dua nabi dina Wahyu pasalABELAS. Tangtu, pikeun jalma-jalma anu hayang nolak amanat éta, kabohongan anu panggampangna anu bisa ku maranéhna diucapkeun ka dirina sorangan nyaéta yén Wahyu pasalABELAS téh ngan saukur sajarah anu ngagambarkeun Révolusi Perancis, sarta éta henteu boga panerapan kana ahir dunya. Tapi lamun anjeun narima premis yén sanajan Wahyu pasalABELAS ogé nandakeun ahir dunya, mangka anjeun kudu nyaluyukeun kanyataan yén pasukan anu perkasa dina ahir dunya, anu nepikeun amanat malaikat katilu dina sora tarik, ditandakeun geus paéh sarta dihirupkeun deui saméméh maranéhna nangtung jadi pasukan Allah.

Geus anjeunna ngandika ka sim kuring, “He anak manusa, ieu tulang-tulang téh sakumna kulawarga Israil; lah maranéhna ngucap, ‘Tulang-tulang kami geus garing, harepan kami geus

leungit; kami geus kapisah pikeun bagian kami masing-masing.’ Ku sabab éta, ramalkeun jeung ucapkeun ka maranéhna, Kieu timbalan Gusti ALLAH: ‘Lah, he umat-Ku, Kami baris muka kuburan-kuburan maranéh, jeung ngabalukarkeun maranéh naék kaluar ti kuburan-kuburan maranéh, sarta mawa maranéh ka tanah Israil. Jeung maranéh bakal nyaho yén Kami ieu PANGERAN, lamun Kami geus muka kuburan-kuburan maranéh, he umat-Ku, sarta ngaluarkeun maranéh ti kuburan-kuburan maranéh. Jeung Kami baris nempatkeun Roh Kami di jero maranéh, sarta maranéh bakal hirup, jeung Kami baris nempatkeun maranéh di tanah maranéh sorangan; mangka maranéh bakal nyaho yén Kami, PANGERAN, geus ngadawuhkeunana, sarta geus ngalaksanakeunana,’ kitu timbalan PANGERAN.” Ezeziel 37:11–14.

Al Masih naék ka sawarga kalawan mega, jeung Anjeunna bakal mulang kalawan mega-mega, sarta mega-mega éta ngagambarkeun malaikat. Musa jeung Elia naék ka sawarga dina hiji mega anu ngagambarkeun amanat malaikat katilu anu ngalayang di tengah langit dina mangsa hukum Minggu di Amérika Sarikat. Musa jeung Elia naék ka sawarga dina mangsa hukum Minggu dina patalina jeung hiji amanat ngeunaan Islam.

Yesaya netelakeun loba bebeneran anu patali jeung sajarah ieu, sarta dina petikan anu sarua pisan anu dicutat ku Isa pikeun ngaidéntifikasi pagawean-Na. Anjeunna ngagunakeun nabi Elia jeung Elisa minangka conto yén amanat kenabian henteu ditarima ku bangsana sorangan, sarta éta geuwat ngagedurkeun amarah jalma-jalma garéja di Nasaret nepi ka maranéhna néangan jalan pikeun maehan Anjeunna.

Roh PANGERAN Allah aya dina kami; sabab PANGERAN geus ngurapi kami pikeun ngawartakeun warta anu hade ka anu lemah lembut; Anjeunna geus ngutus kami pikeun ngabeungkeut anu patah haté, pikeun ngumumkeun kabébasan ka anu katangkep, jeung muka panjara pikeun maranéhna anu kaiket; pikeun ngumumkeun taun katarimaan PANGERAN, jeung poé pamales kanyeri ti Allah urang; pikeun ngalilipur sakumna anu ngungun; pikeun nangtukeun ka maranéhna anu ngungun di Sion, pikeun maparin ka maranéhna kaéndahan gaganti lebu, minyak kabungahan gaganti duka, pakéan pujian gaganti roh kasedihan; supaya maranéhna disebut tatangkalan kabeneran, taneman PANGERAN, supaya Anjeunna dimulyakeun. Jeung maranéhna baris ngawangun deui ruruntuhan baheula, maranéhna baris ngadegkeun deui karuksakan baheula, jeung maranéhna baris ngomean kota-kota anu ruruntuhan, karuksakan tina loba turunan. Jeung urang asing baris nangtung sarta ngangon domba-domba maranéh, jeung anak-anak nu lian bangsa baris jadi tukang bajak maranéh jeung nu ngurus kebon anggur maranéh. Tapi maranéh baris dingaranan Imam-imam PANGERAN; jelema-jelema baris nyebut maranéh Palayan-palayana Allah urang; maranéh baris ngadahar kabeungharan bangsa-bangsa séjén, jeung dina kamulyaan maranéhna maranéh baris muji diri. Gaganti éra maranéh maranéh baris meunang bagian rangkep dua; jeung gaganti kahina maranéhna baris bungah ku bagianna: ku sabab kitu di tanahna maranéhna baris miboga bagian rangkep dua; kabungahan anu langgeng bakal jadi milik maranéhna. Sabab Kami, PANGERAN, nyaah ka kaadilan, Kami hate kana rampasan pikeun kurban beuleuman; jeung Kami baris ngarahkeun pagawéan maranéhna dina kayaktian, jeung Kami baris nyieun hiji perjangjian anu langgeng jeung maranéhna. Jeung turunan maranéhna bakal dipikawanoh di antara bangsa-bangsa séjén, jeung anak-incuna di antara jalma-jalma: sakumna anu ningali

maranéhna baris ngaku yén maranéhna téh turunan anu geus diberkahan ku PANGERAN. Kami kacida bungahna dina PANGERAN, jiwa kami bakal girang dina Allah kami; sabab Anjeunna geus ngapakéankeun kami ku pakéan kasalametan, Anjeunna geus nyalimputan kami ku jubah kabeneran, sakumaha panganten lalaki ngahias dirina ku pakakas hias, jeung sakumaha panganten awéwé ngapantéskeun dirina ku permata-permatana. Sabab sakumaha bumi ngaluarkeun pucukna, jeung sakumaha kebon nyababkeun anu ditebar di jerona tumuwuh; kitu ogé PANGERAN Allah baris nyababkeun kabeneran jeung pujian mucunghul di payuneun sakumna bangsa.

Demi Sion, Kami moal cicingeun, jeung demi Yerusalem, Kami moal reureuh, nepi ka kabeneranana medal kawas caang, jeung kasalametanana kawas lampu anu hurung. Jeung bangsa-bangsa bakal ningali kabeneran anjeun, jeung sakabeh raja kamulyaan anjeun; sarta anjeun bakal disebut ku ngaran anyar, anu bakal dipasihkeun ku sungut PANGERAN. Anjeun ogé bakal jadi makuta kamulyaan dina panangan PANGERAN, jeung diadém karajaan dina panangan Allah anjeun. Anjeun moal deui disebut Nu Ditinggalkeun; tanah anjeun ogé moal deui disebut Nu Tegal; tapi anjeun bakal disebut Hepsiba, jeung tanah anjeun Beula; sabab PANGERAN mikaasih ka anjeun, jeung tanah anjeun bakal dikawinkeun. Sabab sakumaha saurang nonoman ngawinkeun hiji parawan, kitu putra-putra anjeun bakal ngawinkeun anjeun; jeung sakumaha panganten lalaki bungah ku panganten awewe, kitu Allah anjeun bakal bungah ku anjeun. Kami geus netepkeun para pangawal dina témbok-témbok anjeun, eh Yerusalem, anu moal kungsi cicing beurang atawa peuting; maranéh anu nyebut PANGERAN, ulah maraneh cicingeun. Jeung ulah mere Mantenna reureuh, nepi ka Mantenna netepkeun, jeung nepi ka Mantenna ngajadikeun Yerusalem pujian di sakuliah bumi. PANGERAN geus sumpah ku panangan katuhuna, jeung ku panangan kakawasaan-Na, Saéstuna, Kami moal deui masrahkeun gandum anjeun jadi kadaharan pikeun musuh-musuh anjeun; jeung anak-anak urang asing moal nginum anggur anjeun, anu ku anjeun geus dipigawé kalayan susah payah: tapi anu ngumpulkeunana, maranéhna anu bakal ngahakanana sarta muji PANGERAN; jeung anu ngarakitna babarengan, maranéhna anu bakal nginumna di palataran kasucian Kami. Ngaliwatan, ngaliwatan panto-panto gerbang; siapkeun jalan pikeun umat; urug, urug jalan raya; singkirkeun batu-batu; angkatkeun panji pikeun umat. Tingali, PANGERAN geus ngumumkeun nepi ka tungtung dunya, Ucapkeun ka putri Sion, Tingali, kasalametan anjeun datang; tingali, ganjaran-Na aya jeung Mantenna, jeung padamelan-Na aya di payuneun-Na. Jeung maranéhna bakal nyebut maranéhna, Umat suci, Jalma-jalma anu geus ditebus ku PANGERAN: jeung anjeun bakal disebut, Nu Dipilari, Hiji kota anu henteu ditinggalkeun. Yesaya 61:1–62:12.

PANGERAN ngajalin “perjangjian anu langgeng” jeung saratus opat puluh opat rébu anu saméméhna geus “ditinggalkeun,” tapi tuluy jadi “hiji kota” anu “teu ditinggalkeun.” Maranéhna “taringgal sepi,” sarta maot di jalan. Yesaya ngaidentifikasi maranéhna minangka “Imam-imam PANGERAN,” “abdi-abdi” PANGERAN, “umat anu suci,” jeung “juru-jaga” dina témbok Sion.

Sabalikna jeung maranéhnanana anu suka cita ku sabab mayit-maranehanana, Allah tuluy suka cita ku sabab maranéhna “sakumaha panganten lalaki suka cita ku sabab panganten awéwé.” Panganten awéwé harita geus dijadikeun siap. Saperti dina jangji ka Piladélpia, Gusti maparin ka maranéhna hiji “ngaran anyar,” sarta Anjeunna nétélakeun yén ngaran maranéhna téh “Hépsiba” jeung

“Beula.” Hépsiba hartina kasukaan Kami aya ka dirina, jeung Beula hartina nikah. Gusti nikah jeung maranéhana anu dilambangkeun ku Élia jeung Musa.

Pagawean anu dipaparinkeun ka maranéhna nyaéta nyiapkeun jalan pikeun Kadatangan Kristus anu Kadua ku ngawawarkeun “warta hadé” ngeunaan Kristus jeung kabeneran-Na “nepi ka tungtung dunya.” Maranéhna geus diurapi ku Sang Panglipur dina curahan Roh, sarta tuluy bakal diangkat “jadi hiji panji,” nalika “sora gedé ti sawarga” ngandika “ka maranéhna, Naék ka dieu.” Saterusna maranéhna bakal jadi “makuta kamulyaan” jeung “diadém karajaan” dina panangan PANGERAN. Zakaria ngaidéntifikasi makuta anu sarua éta minangka hiji panji, bari ogé nempatkeun éta kajadian dina mangsa hujan panungtungan.

Jeung PANGERAN, Allah maranéhna, bakal nyalametkeun maranéhna dina poe eta, saperti domba umat-Na; sabab maranéhna bakal jadi saperti batu-batu dina hiji makuta, diangkat luhur jadi panji-panji di tanah-Na. Sabab kacida agungna kahadéan-Na, jeung kacida agungna kaendahan-Na! Gandum bakal ngagumbirakeun para nonoman, jeung anggur anyar para mojang. Ménta ka PANGERAN hujan dina mangsa hujan ahir; mangka PANGERAN bakal ngadamel mega-mega caang, jeung maparin ka maranéhna hujan pancuran, ka unggal jalma jukut di tegalan. Zakaria 9:16–10:1.

Aranjeunna baris jadi “domba umat-Na,” tapi Gusti ngabogaan domba anu kadua anu dina mangsa harita masih aya di Babul, anu ogé bakal disaur ku Mantenna. Pakasaban maranéhna nyaéta ngawangun deui tempat-tempat runtah anu “heubeul” jeung “karuksakan” tina loba turunan. Maranéhna baris jadi jalma-jalma anu mulang sarta ngadegkeun deui jalan-jalan heubeul anu geus ditolak jeung katutupan di jero Adventisme jeung di luar Adventisme. Maranéhna bakal mulang kana bebeneran-bebeneran dasar Millerite sarta nembongkeunana dina kasucianana ka Adventisme Laodikea, sarta maranéhna ogé bakal mawa hiji amanat ka jalma-jalma di luar Adventisme ngeunaan bebeneran-bebeneran “heubeul” anu patali jeung hukum Allah, utamana Sabat. Dina ngalakukeun kitu maranéhna bakal ngagunakeun sajarah loba turunan pikeun ngagambarkeun sajarah anu anyar. Pakasaban maranéhna bakal lumangsung dina mangsa hujan panungtungan, nalika pangadilan-pangadilan Allah aya di éta tanah. Nalika Gusti, ku panangan katuhu-Na, ngangkat maranéhna jadi hiji panji, sakuliah dunya anu saméméhna geus girang ku sabab mayit maranéhna ngagolér di jalan bakal ningali éta panji, sarta ngadéngé tarompet panggeuing para pangawal.

Eh sakumna pangeusi dunya, jeung nu maratuh di bumi, tingalilah, lamun Anjeunna ngangkat hiji panji di pagunungan; jeung lamun Anjeunna niup tarompet, dangukeunlah. Yesaya 18:3.

Dina pasal kasabelas tina Kitab Wahyu, nalika jalma-jalma anu geus bungah ku sabab mayit-maranehna ningali maranehna nangtung deui, “kasieun anu kacida gedéna tumiba ka jalma-jalma anu ningali maranehna.”

Tuluy urang Asyur bakal rubuh ku pedang, lain ku pedang jelema perkasa; jeung pedang, lain pedang jelema hina, bakal ngalalap anjeunna; tapi anjeunna bakal ngungsi ti pedang, jeung para nonomanana bakal remuk kakuatanana. Jeung anjeunna bakal nyorang ka pangberokan anu kuat ku sabab sieun, jeung para pangéranana bakal kasieunan ku panji, saur PANGERAN,

anu seuneuna aya di Sion, jeung tanurna aya di Yerusalem. Yesaya 31:8, 9.

Sakabéh kasaksian nabi ngahiji dina kitab Wahyu. Urang Asyur ngalambangkeun raja kalér dina Daniel pasal sabelas ayat opat puluh nepi ka opat puluh lima, anu ahirna nepi ka tungtungna kalayan taya saurang ogé anu nulungan anjeunna. Nalika saratus opat puluh opat rébu, anu mangrupa pangjaga-pangjaga Allah, niup tarompet, sakuliah dunya bakal ngadangu sarta sieun. Maranéhna anu dilambangkeun ku dua nabi bakal “diurapi” ku Panglipur “pikeun ngawartakeun béja alus,” nyaéta “béja ti wétan jeung ti kalér” anu “ngaganggu” raja kalér dina Daniel pasal sabelas ayat opat puluh opat, sarta éta nandaan mimiti panganiayaan dina krisis hukum Minggu. Dina mangsa éta bangsa-bangsa séjén bakal ngaréspon kana pekabaran supaya kaluar ti Babul sarta datang ngahiji jeung imam-imam PANGERAN, anu ogé dilambangkeun minangka “akar Isai,” ku kituna ngaidéntifikasi métodologi biblikal anu bakal dipaké ku maranéhna pikeun nampilkeun pekabaran pangéling ka bangsa-bangsa séjén.

Jeung dina poe eta bakal aya hiji akar Isai, anu bakal nangtung jadi panji pikeun bangsa-bangsa; ka anjeunna bangsa-bangsa kapir bakal neangan; jeung pangreureuhna bakal mulya. Jeung bakal kajadian dina poe eta, yén Gusti bakal ngulinkeun deui panangan-Na pikeun kadua kalina guna mulangkeun sesa umat-Na anu baris kari, ti Asyur, jeung ti Mesir, jeung ti Patros, jeung ti Kus, jeung ti Elam, jeung ti Sinear, jeung ti Hamat, jeung ti pulo-pulo laut. Jeung Mantenna bakal ngadegkeun hiji panji pikeun bangsa-bangsa, sarta bakal ngumpulkeun jalma-jalma buangan Israil, jeung ngahijikeun deui anu paburencay ti Yuda ti opat juru bumi. Yesaya 11:10–12.

Pangeran ngumpulkeun umat-Na dina 11 Séptémber 2001 ku pesen anu ngaidéntifikasi serangan Islam salaku datangna cilaka anu katilu. Pangeran ngumpulkeun deui umat-Na pikeun kadua kalina sanggeus maranéhna geus paéh di jalan. Nalika Anjeunna ngalakukeun kitu, jalma-jalma anu dikumpulkeun éta diidéntifikasi salaku “jalma-jalma buangan Israél,” “anu kasarakkeun ti Yuda.” Maranéhna dibuang ka jalan-jalan dina 18 Juli 2020, tapi maranéhna dikumpulkeun pikeun kadua kalina supaya jadi panji anu ngumpulkeun domba Allah anu séjén anu masih aya di Babul. Pangumpulan jalma-jalma anu masih aya di Babul dimimitian dina hukum Minggu di Amérika Serikat, anu mangrupa nu kadua tina dua sora dina Wahyu dalapan welas.

Pakumpulan kahiji lumangsung dina 11 Séptémber 2001 nalika Islam nyerang Amérika Sarikat. Salaku panji anu baris dihimpun pikeun kadua kalina, maranéhna digambarkeun minangka akar Isai, nyaéta hiji lambang anu ngagambarkeun pagawean Alfa jeung Omega, anu némbongkeun ahir hiji perkara babarengan jeung awal hiji perkara. Pakumpulan kahiji ditandaan ku serangan Islam ka Amérika Sarikat sarta ngagambarkeun jeung nandaan serangan Islam ka Amérika Sarikat minangka pakumpulan anu kadua. Nalika akar Isai nangtung jadi panji pikeun bangsa-bangsa Kapir, “pangreureuhan”-na bakal mulya, sabab éta panji bakal mingpin jalma-jalma anu masih aya di Babul balik deui kana jalan baheula anu alkitabiah, nyaéta Sabat poe katujuh, ku kituna nandaan diangkatna éta panji pikeun bangsa-bangsa Kapir dina krisis hukum Minggu.

“Panji” téh mimitina ngalaman hiji prosés panyucian anu geus digambarkeun dina Malakhi pasal tilu, dina dua kali beberesih Bait ku Kristus, sarta tangtu dina pasemon ngeunaan sapuluh parawan dina ahir gerakan Millerite. Prosés panyucian dina awal éta diulang deui nepi ka unggal rinci

hurupna dina ahir, sarta ku Yesaya digambarkeun dina patalina jeung hiji méja tunggal anu geus dicatet dina hiji buku. Pemberontakan Adventisme téh nyaéta méja palsu anu dihasilkeun dina taun 1863 pikeun nampik jeung ngagantikeun dua méja anu kacatet dina kitab Habakuk pasal dua.

Ayeuna indit, tuliskeun éta di hareupeun maranéhna dina hiji papan, sarta catetkeun dina hiji kitab, supaya éta jadi pikeun mangsa nu bakal datang, salalawasna langgeng: yén ieu téh bangsa nu doraka, barudak tukang bohong, barudak anu henteu daék ngadéngé hukum PANGERAN: anu nyarita ka para panilik, “Ulah ningali”; jeung ka para nabi, “Ulah ngaramalkeun ka kami perkara-perkara anu bener, caritakeun ka kami hal-hal anu ngalemeskeun hate, ramalkeun tipu daya: nyingkirilah tina jalan, péngkolkeun tina tapak, sing eureun Anu Mahasuci ti Israil aya di hareupeun kami.” Ku sabab éta, kieu timbalan Anu Mahasuci ti Israil, “Ku lantaran maranéh ngahinakeun ieu pangandika, jeung ngandelkeun panindesan jeung kajaliman, sarta nyanghareupan éta: ku sabab kitu ieu kajahatan bakal jadi ka maranéh saperti rétakan anu geus rék rubuh, ngagedéan dina témbok anu luhur, anu ruksakna datang ngadadak dina sakedapan. Mantenna bakal ngarecahkeun éta saperti pegatna wadah tukang pariuk anu dipeupeus nepi ka remuk; Mantenna moal nyésakeun nanaon: nepi ka dina remukanana moal kapanggih satépung ogé sempalan pikeun nyokot seuneu tina hawu, atawa pikeun nyiuk cai tina liang cai.” Sabab kieu timbalan Gusti ALLAH, Anu Mahasuci ti Israil, “Dina mulang jeung cicing tenang maranéh bakal disalametkeun; dina katenangan jeung kapercayaan bakal aya kakuatan maranéh”: tapi maranéh henteu daék. Sabalikna maranéh ngucap, “Henteu; kami rék ngungsi numpak kuda”; ku sabab éta maranéh bakal ngungsi: jeung, “Kami rék numpak nu gancang”; ku sabab éta anu ngudag maranéh bakal gancang. Sarebu urang bakal ngungsi ku ancaman saurang; ku ancaman lima urang maranéh bakal ngungsi: nepi ka maranéh kari saperti tihang panuduh dina puncak gunung, jeung saperti panji dina hiji pasir. Ku sabab éta PANGERAN bakal ngadagoan, supaya Mantenna mikeun kurnia ka maranéh, sarta ku sabab éta Mantenna bakal diluhurkeun, supaya Mantenna mikawelas ka maranéh: sabab PANGERAN téh Allah kaadilan: bagja sakur anu ngadagoan Mantenna. Sabab umat bakal cicing di Sion, di Yerusalem: maneh moal ceurik deui: Mantenna tangtu kacida mikeun kurnia ka maneh dina sora panyambat maneh; waktu Mantenna ngadéngé éta, Mantenna bakal ngawaler ka maneh. Yesaya 30:8–19.

Dina taun 1863, Adventisme ngamimitian prosés nampik pesen nubuat William Miller sakumaha dilambangkeun dina dua loh suci Habakuk. Yesus ngagambarkeun ahir ku awal. Dina petikan ieu, para pambrontak dina awal Adventisme ogé ngawakilan para pambrontak dina ahir Adventisme. Dina dua-duana, pambrontakan éta ngawakilan panolakan kana pesen nubuat jeung metodologi tina masing-masing sajarah, nalika maranéhna nyarita ka para “jalma nu ningali,” “Ulah ningali; sarta ka para nabi, Ulah ngaramalkeun ka kami hal-hal anu bener, caritakeun ka kami hal-hal anu mulus, ramalkeun tipu daya.”

Aranjeunna ogé mutuskeun ninggalkeun jalan nalika maranéhna ngumumkeun, “Minggirilah ti jalan, nyimpanglah tina tapakna, sing Pangeran Nu Mahasuci urang Israil dipiceun ti payuneun urang.” Jalan jalma-jalma bener téh nyaéta “jalan-jalan baheula” dina Yermia pasal genep ayat genep welas jeung tujuh welas. Para pangbarontak mutuskeun pikeun henteu leumpang dina bebeneran-bebeneran dasar atawa ngadéngékeun sora tarompét anu ditiup ku para pangawas anu

geus diangkat, anu ngawakilan gerakan Millerite jeung gerakan Future for America.

Kieu timbalan PANGERAN, Maraneh kudu nangtung di jalan-jalan, tuluy nenjo, sarta taroskeun ngeunaan jalan-jalan baheula, di mana jalan anu hade, lajeng lampahkeun eta, jeung maraneh bakal manggihan katengtreman pikeun jiwa maraneh. Tapi maranehna ngomong, “Kami moal leumpang di dinya.” Kitu deui Kami geus netepkeun para pangawas pikeun maraneh, bari ngandika, “Dangukeun sora tarompet.” Tapi maranehna ngomong, “Kami moal ngadangu.” Ku sabab eta, dengekeun, eh bangsa-bangsa, jeung terangkeun, eh jamaah, naon anu aya di antara maranehna. Dengekeun, eh bumi: beh, Kami rek ngadatangeun musibat ka ieu bangsa, nya eta buah tina pikiran maranehna, lantaran maranehna teu ngadengekeun kana pangandika Kami, atawa kana hukum Kami, tapi geus nampik eta. Yermia 6:16–19.

Panolakan maranehna anu ngabangkang pikeun leumpang dina jalan-jalan baheula ogé digambarkeun minangka kahayang maranehna pikeun “ngajadikeun Sang Mahasuci ti Israil nyingkir ti payuneun maranehna”, sarta ngagambarkeun panolakan kana amanat Seruan Tengah Peuting anu didasarkeun kana Alfa jeung Omega anu mintonkeun ahir Adventisme ku mimiti na.

“Maranehna miboga hiji cahaya anu caang dipasang di tukangeun maranehna dina awal jalan éta, anu saur hiji malaikat ka kuring nyaéta ‘sasambat tengah wengi.’ Ieu cahaya nyorot sapanjang éta jalan, sarta méré cahaya pikeun suku maranehna, sangkan maranehna ulah titajong.

“Upami maranehna tetep neutep ka Yesus, anu aya pas di hareupeun maranehna, nungtun maranehna ka kota éta, maranehna salamet. Tapi teu lila tuluy aya sawatara anu jadi cape, sarta nyebutkeun yén kota éta masih jauh pisan, padahal maranehna ngaharepkeun geus asup ka dinya ti baheula. Tuluy Yesus nguatkeun maranehna ku ngangkat panangan katuhu-Na anu mulya, sarta tina panangan-Na kaluar hiji cahaya anu ngageleber ngalangkungan rombongan advent, sarta maranehna ngagorowok, ‘Aleluya!’ Nu séjén kalayan gagabah mungkir kana cahaya anu aya di tukangeun maranehna, sarta nyebutkeun yén lain Allah anu geus nungtun maranehna nepi ka sa jauh éta. Cahaya anu aya di tukangeun maranehna pareum, sahingga suku maranehna aya dina poék anu sampurna, sarta maranehna titarajong jeung leungit tina tetempoan kana tanda tujuan jeung kana Yesus, tuluy murag tina jalan ka handap, kana dunya poék jeung jahat anu aya di handap.” Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Prosés panyucian anu dilambangkeun ku Tangis Tengah Peuting ngahasilkeun dua golongan panyembah, sarta Yesaya pasal tilu puluh ngagambarkeun kakurangan minyak para parawan bodo minangka kateumampuhan pikeun ngumpulkeun cai atawa seuneu, anu duanana mangrupikeun lambang Sang Panglipur, nalika Yesaya nyerat, “whose breaking cometh suddenly at an instant. And he shall break it as the breaking of the potters’ vessel that is broken in pieces; he shall not spare: so that there shall not be found in the bursting of it a sherd to take fire from the hearth, or to take water withal out of the pit.” Pangadilan maranehna datangna “suddenly” sakumaha dilambangkeun ku tangis dina tengah peuting, nalika harita maranehna tuluy manggihan yén geus kasép pikeun meunangkeun minyak. Seuneu jeung cai dina kasaksian Yesaya téh saukur gambaran séjén tina minyak dina misil sapuluh parawan. Minyak, cai, jeung seuneu ngalambangkeun

karakter, ngalambangkeun amanat, sarta ogé ayana Sang Panglipur. Taya sahiji ogé tina lambang-lambang ieu anu bisa diala nalika pangadilan kana sapuluh parawan “cometh suddenly at an instant.” Harita geus kasép.

Ngan hiji-hijina kaamanan aya dina “balik deui,” nyaéta jangji anu dipasihkeun ka Yermia nalika anjeunna ngawakilan jalma-jalma anu kuciwa dina kuciwa anu kahiji. Lamun umat Allah rek balik ka Anjeunna, Mantenna bakal balik ka maranéhna, tapi jalma-jalma durhaka nampik, sarta cahaya anu nyaangan jalan téh pareum. Cahaya dina awalna nyaéta Midang Peuting, jeung jalan ka hareup téh dicaangan ku panangan katuhu Kristus anu mulya nepi ka kalanggengan. Kristus aya di hareupeun jalma-jalma anu aya dina jalan éta, sarta cahaya di tukangna tangtu kudu cahaya anu sarua, sabab Kristus ngagambarkeun tungtung jalan éta ku awal jalan éta. Midang Peuting téh baheula kanyataan ayeuna, jeung ayeuna ogé kanyataan ayeuna.

“Kuring remen dirujuk kana misil parawan sapuluh, lima di antarana wijaksana, jeung lima deui bodo. Ieu misil geus jeung bakal digenepan nepi ka unggal jéntréna, sabab miboga panerapan husus pikeun mangsa ieu, sarta, saperti amanat malaikat katilu, geus digenepan jeung bakal terus jadi bebeneran kiwari nepi ka panutupan jaman.” Review and Herald, 19 Agustus 1890.

Kahayang pikeun nyababkeun Anu Mahasuci nyingkir ti hareupeun maranéhna téh mangrupa panolakan lain ngan ukur ka Kristus, tapi ka Kristus salaku Alfa jeung Omega. Ieu téh panolakan kana pesen Gorowok Tengah Peuting. Pesen Gorowok Tengah Peuting dina awal Adventisme mangrupa koreksi kana ramalan anu gagal.

Para pamudagar anu nampik kana “jalan-jalan heubeul” lajeng nyieun hiji “méja” palsu anu misah ti jalma-jalma saleh, sakumaha diwakilan dina minuhan Panjerit Tengah Peuting ku gerakan Millerite. Tuluy “sarebu” ngungsi “ku gegentak ti saurang,” sarta gerakan éta ngadadak turun tina lima puluh rebu jadi lima puluh. Maranéhna ngungsi ku sabab “gegentak” anu datang ti “lima” parawan wijaksana anu nyarios ka maranéhna yén maranéhna teu boga minyak pikeun dibagikeun, jeung yén maranéhna kudu indit sarta meuli minyakna sorangan. Pamisahan antara parawan bodo jeung parawan wijaksana ngantepkeun parawan wijaksana “ibarat hiji pituduh cahaya di puncak gunung, jeung ibarat hiji panji dina pasir.” Pamudagaran parawan bodo dina 22 Oktober 1844 ngagambarkeun pamudagaran taun 1863, sabab 22 Oktober 1844 téh mangrupa awal tina salapan welas taun anu ngawakilan ahir “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep. Urang masih boga deui nu rék ditepikeun ngeunaan perkara ieu, tapi pamudagaran dina 1844 nuliskeun minangka perlambang pamudagaran taun 1863 sarta nandaan titik waktu nalika méja palsu éta dijieun.

Kasieun anu karasa ku para parawan bodo, nyaéta kasieun anu dilambangkeun nalika para parawan wijaksana dihudangkeun deui kana hirup sarta nangtung dina sukuna. Dina waktu éta geus kasép teuing pikeun mulang tina kuciwa tanggal 18 Juli 2020, sarta hal salajengna anu bakal kajadian nyaéta naék ka sawarga anu lumangsung dina waktu hukum Minggu. Dina waktu éta hiji lini anu gedé kajadian.

Dina jam anu sarua kajadian lini anu gedé, sarta saparasepuluh bagian kota rubuh, jeung dina eta lini paéh jalma tujuh rébu urang; ari sésana kacida kasieunna, tuluy muji kamulyaan ka

Allah sawarga. Cilaka anu kadua geus kaliwat; jeung, tenjo, cilaka anu katilu geura datang. Wahyu 11:13, 14.

Wahyu pasalABELAS nandeskeun yen salila Revolusi Perancis sapasepuluh bagian ti kota éta rubuh, jeung dina sajarah éta bangsa Perancis, hiji bangsa anu diwangun ku dua tanduk nubuat anu dilambangkeun minangka Sodom jeung Mesir, digulingkeun. Dua tanduk Perancis ngalambangkeun dua tanduk Amérika Sarikat.

Perancis sacara nubuat mangrupa salah sahiji tina sapuluh karajaan anu ngagambarkeun Roma kahir dina Daniel tujuh, ku sabab kitu saparapat kasapuluh tina karajaan (kota) téh rubuh. Saéstuna, tina sapuluh tanduk dina Daniel tujuh anu ahirna nempatkeun kapapaan dina tahta bumi dina taun 538, Perancis téh karajaan utama anu ngadegkeun kapapaan. Salaku salah sahiji tina sapuluh kakawasaan dina Daniel tujuh, Perancis ngalambangkeun peran sato galak bumi anu boga dua tanduk dina Wahyu tilu welas. Amérika Sarikat ngalaksanakeun padamelan anu sarua pikeun kapapaan dina panungtungan sakumaha anu dipigawé ku Perancis dina mimitina. Amérika Sarikat téh kakawasaan pangutamana tina sapuluh raja anu ngagambarkeun Perserikatan Bangsa-Bangsa, sarta éta rubuh dina lini hukum Minggu. Urang baris ngabahas ayat-ayat ieu leuwih jéntré dina artikel salajengna.

Salah sahiji perkara utama dina ieu tulisan nyaéta yén ieu téh hiji pesen anu ngadegkeun umat Allah kana suku maranéhna, sabab Panglipur anu ngadegkeun maranéhna kana suku maranéhna ngalambangkeun minyak, anu lain ngan ukur ngalambangkeun Roh Suci, tapi ogé komunikasi-komunikasi anu dikirimkeun ku Allah ka umat-Na. Pesen Wahyu sabelas anu ngadegkeun Musa jeung Elia kana suku maranéhna ogé dilambangkeun ku jangji anu dipasihkeun ka Yeremia.

Ku sabab eta, kieu timbalan PANGERAN: Lamun maneh mulang, tangtu Kami bakal mawa maneh mulang deui, sarta maneh bakal nangtung di payuneun Kami; jeung lamun maneh misahkeun anu mulya ti anu hina, maneh bakal jadi sakumaha sungut Kami; sina maranéhna mulang ka maneh, tapi maneh ulah mulang ka maranéhna. Jeung Kami bakal ngajadikeun maneh ka ieu bangsa jadi témbok tambaga anu dipagerkeun pageuh; maranéhna bakal merangan maneh, tapi moal bisa ngéléhkeun maneh; sabab Kami nyarengan maneh pikeun nyalametkeun jeung ngaleupaskeun maneh, timbalan PANGERAN. Jeung Kami bakal ngaleupaskeun maneh tina panangan jalma-jalma durhaka, sarta Kami bakal nebus maneh tina panangan jalma-jalma anu pikasieuneun. Yermia 15:19–21.

Yesaya parantos ngadamel panggero anu sami nalika anjeunna nyarios, “Sabab kieu timbalan PANGERAN Nu Maha Agung, Nu Mahasuci urang Israil: dina mulang jeung reureuh maraneh bakal disalametkeun.” Yesaya nambahan yén éta “mulang” aya patalina jeung mangsa ngadagoan dina ibarat éta, sabab anjeunna nyerat, “Ku sabab eta PANGERAN bakal ngadagoan, supaya Mantenna méré sih ka maraneh, sarta ku sabab eta Mantenna bakal ditinggikeun, supaya Mantenna maparin welas asih ka maraneh; sabab PANGERAN téh Allah kaadilan: bagja sadaya anu ngadagoan ka Anjeunna.”

Hak istimewa pikeun jadi “sungut”-Na Allah, sakumaha diidentifikasi ku Yermia, nyaéta hak istimewa pikeun nyarita pikeun Allah dina mangsa nalika Amérika Sarikat “nyarita saperti naga.” Kecap-kecap anu engkéna bakal diucapkeun ku umat Allah nyaéta pépéling ngalawan tanda tina sato galak kapapaan. Pikeun milu dina gerakan anu mulya éta, diperlukeun supaya urang mulang.

Lamun maneh rek mulang, hé Israil, dawuh PANGERAN, mulanglah ka Kami; jeung lamun maneh miceun kakajian-kakajian jiji maneh ti payuneun Kami, mangka maneh moal katarajang ku pangungsian. Jeung maneh bakal sumpah, “PANGERAN hirup,” dina kayaktian, dina pangadilan, jeung dina kabeneran; sarta bangsa-bangsa bakal ngaberkahan dirina dina Anjeunna, jeung dina Anjeunna maranéhna bakal gumunggung. Sabab kieu dawuh PANGERAN ka urang Yuda jeung Yerusalem, Garaplah taneuh anu teu acan digarap ku maraneh, jeung ulah nyebar binih di antara cucuk rungkun. Sunatkeunlah diri maraneh ka PANGERAN, jeung singkirkeun kulup haté maraneh, hé urang Yuda jeung pangeusi Yerusalem; ulah nepi ka amarah Kami kaluar kawas seuneu, jeung hurung nepi ka teu aya anu bisa mareumanana, ku sabab kajahatan tina lampah maraneh. Wartakeunlah di Yuda, jeung umumkeun di Yerusalem; sarta ucapkeun, Tiupkeun tarompet di eta tanah: sasambat, kumpulkeun bareng, jeung ucapkeun, “Himpunkeun diri maraneh, jeung hayu urang asup ka kota-kota anu dibenteng.” Tegakkeun panji ka arah Sion: undur, ulah reureuh: sabab Kami rek ngadatangkeun cilaka ti kalér, jeung karuksakan anu gedé. Singa geus naék ti rungkunna, jeung nu ngancurkeun bangsa-bangsa geus aya dina jalanna; maranéhna geus indit ti tempatna pikeun ngajadikeun tanah maneh jadi gersang; jeung kota-kota maneh bakal diruksak, tanpa pangeusi. Yermia 4:1–7.

Tapi Roh PANGERAN sumping ka luhur Gidion, tuluy anjeunna niup tarompét; sarta urang Abiezer dikumpulkeun nuturkeun anjeunna. Jeung anjeunna ngutus utusan ka sakuliah Manaséh; maranéhna ogé dikumpulkeun nuturkeun anjeunna; sarta anjeunna ngutus utusan ka Aser, ka Sebulon, jeung ka Naftali; tuluy maranéhna naék pikeun papanggih jeung maranéhna. Hakim-hakim 6:34, 35.